

mindre til det „egentlige Fæstegods“ end de andre 9 Gaarde. Det er altsaa ikke ganske rigtigt, naar man paaستااer, at Gieren aldrig selv kan drive Fæstegaarde, som hore til det egentlige Fæstegods. Omvendt angaaer Placaten af 7de Juni 1806, som er Hjemme-len for den saakaldte svagere Fæstetvang, ingenlunde blot de Tilfælde, hvor Een eier en enkelt Selveier- eller Arvefæstegaard; een og samme Person kan meget godt eie flere Gaarde, som utvivlsomt kun henhøre under Placaten af 1806, og af hvilke han dog ikkun kan behoe den ene, men maa bortfæste de andre, ganske ligesom i det foran nævnte Tilfælde. Jeg troer, at det heraf tilstrækkeligt vil fremgaae, at den ovenberorte Forklaring ikke holder Stik. — Men hvor skal da den rette Grændselinie drages mellem det egentlige Fæstegods paa den ene Side og de under Placaten af 7de Juni 1806 henhørende Selveier- og Arvefæstegaarde paa den anden Side? Jeg maa være af den Mening, at denne hele Forskiel, der, som sagt, i Grunden falder sammen med Forskiellen imellem den saakaldte strengere og mindre strenge Fæstetvang, ialtsald ikke frembyder noget saadant skarpt Skjelnemærke, som ved en Lov om Fæstets tvungne Afløsning kan i legislativ Henseende antages fyldestgjorende. Det er ikke nogle faa og sjeldne Tilfælde, hvori Tvivl herom kan opstaae; den kan derimod opstaae med Hensyn til mange Eiendomme rundt omkring i Landet, og det kan være vanffelige og forviklede Forhold, hvoraf Afgjorelsen af Spørgs-maalet i slige Tilfælde kan komme til at afhænge. Ja, naar man bliver staaende ved Modsetningen til Bøndergodset, der enten hører under Hovedgaarde eller er Beneficiargods, saa er Sagen klar nok; men Vanffeligheden viser sig egentligen først, naar man stiller de andre Bøndergaarde, som henregnes til det egentlige Fæstegods, i Modsetning til de under Placaten af 1806 indbefattede Selveier- og Arvefæstegaarde. Det kan da t. Ex. tildeels komme an paa, om Bøndergaardene i sin Tid ere blevne folgte fra en Hovedgaard eller ikke; det kan komme an paa, om og hvorvidt de kunne siges at udgjøre et Complex, og dog kunne de ligge samlede, uden derfor at kunne betragtes som egentligt Fæstegods, me-

dens de paa den anden Side kunne ligge spredte og dog være at henregne til dette Slags Fæstegods. Man vil maastee sige, at den praktiske Vanffelighed dog ikke kan være saa stor, da Forskiellen allerede ligger i den gjældende Lovgivning. Man har jo saaledes i Forordningen af 25de November 1831 en udtrykkelig Bestemmelse, som knytter sig til hiin Forskiel. Det er den bekjendte Forordning, som handler om Rettsforholdet mellem en Forpagter eller Leietager af en Jordeiendom paa den ene og Kjøber eller Panthaver paa den anden Side; det hedder nemlig her, at, naar Forpagtnings- og Leie-Contracter angaaende Jorder ere thinglæste i den Jurisdiction, hvorunder Eiendommen hører, kan den ved slige Contracter stiftede Besiddelses- og Brugsret i ingen Henseende svækkes ved nogen senere Afhændelse eller Forhæftelse, hvorimod Forpagtnings- eller Leiecontracten ikke kan gjøres gjældende imod lovgyldige Adkomstbreve, der ere ældre end Contractens Thinglæsning, og ei heller mod ældre Panterettigheder, forsaavidt disse ikke kunne fyldestgjøres, naar saadan Contract bliver i Kraft; og derefter hedder det i § 3, at Anordningen ikke skal have Anvendelse paa Fæstegods, i Henseende til hvilket det skal have sit Forblivende ved den forhen gjældende Lovgivning, men at der bliver at forholde efter Anordningen, naar en Selveier- eller Arvefæstegaard bortfæstes. Her er nu vistnok den omhandlede Forskiel lagt til Grund. Men jeg maa bemærke, at de Tilfælde neppe have været hyppige, i hvilke der er opstaaet Tvivl om, hvorvidt § 1 eller § 3 af denne Anordning skulde komme til Anvendelse; jeg mindes idetmindste ikke nogen Retssag herom, og tør antage, at i alt Fald kun meget faa Tilfælde af denne Art. have været forelagte Domstolene, hvilket og efter Beskaffenheden af de herhen hørende Spørgsmaal, anvendte paa de i Forordningen af 25de November 1831 § 3 omhandlede Forhold, ret vel lader sig forklare. Jeg skal endnu tillade mig, med Hensyn til Forordningen af 25de November 1831, at gjøre opmærksom paa, at, naar man sammenholder Motiverne i Collegialtidenden for 1831, Side 897—898, saa vil man see, at der her nærmest er tænkt paa Modsetningen til Bøn-